

ת"פ 23558/05/17 - מדינת ישראל נגד ילמה טמוראדה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט רפי כרמל

ת"פ 23558-05-17

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

ילמה טמוראדה
ע"י ב"כ עו"ד ניקולס קאופמן

נגד
הנאשמת

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירת התעללות בקטין חסר ישע, לפי סעיף 368 ג' סיפא **לחוק העונשין, תשל"ז - 1977** (להלן: "**החוק**") ובעבירה של תקיפת קטין חסר ישע לפי סעיף 368 ב' (א) לחוק. כמפורט בכתב האישום, הנאשמת הועסקה כמטפלת סיעודית לקטינה כבת 16.5 הסובלת משיתוק מוחין, עיוורון, אפילפסיה, המרותקת לכיסא גלגלים, ברמה של פיגור שכלי בינוני-נמוך. במשך כעשר שנים הועסקה הנאשמת כמטפלת סיעודית של הקטינה במהלך סופי שבוע, כאשר בארבע השנים האחרונות היא טיפלה בה גם בימי שני, רביעי וחמישי בשעות אחר הצהריים והערב. ביום 29/4/17, החל מהשעה 07:30 ועד השעה 09:45, הנאשמת התעללה ותקפה את הקטינה, בעוד הקטינה שוכבת במיטתה חסרת אונים. הנאשמת נהגה בה בברוטליות, הכתה אותה בראשה, בפניה, במפשעתה, צבטה אותה בחזה, ברגליה, ברכיה ובמפשעתה וכן הכתה אותה באגרופים בפניה. הנאשמת התעללה בקטינה באופן רציף במשך כשעתיים ורבע והמעשים נעשו בתדירות של דקות בודדות, לעיתים שניות בודדות, בין אקט אלים אחד למשנהו, כשבעים פעמים. כתוצאה ממעשיה של המתלוננת נגרמו לקטינה שטפי דם ברכיה, סמוך למפשעתה וסימן אדום ברגלה השמאלית.

2. בנוגע עם הקטינה, התקבל **תסקיר נפגעת עבירה**. בתסקיר מפורט כי הקטינה מתגוררת בבית אמה ביחד עם אחיותיה. הקטינה נולדה במשקל של 400 גרם. כתוצאה מסיבוכי פגות, לקתה בשיתוק מוחין, עיוורון, מוגבלות שכלית והתפתחותית, ואפילפסיה. בעקבות ניתוח חירום בעיניה, ניתוח שהסתבר, הקטינה עיוורת לחלוטין, מתניידת בכיסא גלגלים, סיעודית, וזקוקה לתמיכה מלאה בכל הפעולות. הקטינה מתקשרת באופן מינימלי עם הזולת. בתסקיר בא פירוט לחשיפת הפגיעה, חשיפה שבאה בעקבות חשדות אשר גרמו לאמה של הקטינה להתקין מצלמה נסתרת בביתה, והמעשים המתוארים בכתב האישום מתועדים. הצפייה בסרטון שתיעד את האירוע, גרמה למשפחה לחוויה קשה, להשפעה נמשכת, ולייסורי מצפון קשים, במיוחד לאור העובדה שהמשפחה נתנה אמון במלא בנאשמת וראתה בה בת בית לכל דבר. מדברי העובדת הסוציאלית, המכירה את הקטינה בשנתיים האחרונות, עולה, בין היתר, כי כחודשיים

עמוד 1

שלפני החשיפה, הייתה הקטינה אפתית ומכונסת מהרגיל, ולאחר חשיפת הפגיעה הפכה לפתוחה ושמחה, כמי שהוקל לה. כאשר עלה שמה של הנאשמת לפני הקטינה, היא הגיבה בתוקפנות קשה, השתוללה ונשכה. בתסקיר מפורט כי חייהם של בני המשפחה, כולם, אינם פשוטים לאור מצבה של הקטינה והטיפול האינטנסיבי המורכב, ללא הפוגה, לו היא זקוקה. על אחת כמה קשה הדבר היום לאחר חשיפת האירועים וידעתם את אשר עברה הקטינה. במיוחד, גדול הכאב אצל האם, אשר הקדישה את כל חייה, על חשבון חייה וחיי המשפחה, לטובת הקטינה, ועל כן אינה מסוגלת להשלים עם המעשים שהיא רואה בהם גם כבגידה. חומרה נוספת שנגרמה למשפחה הנה בכך שהסיוע, שאמור היה להינתן על ידי הנאשמת, נלקח, העול הקשה שמוטל על המשפחה גבר. התסקיר מסכם כי המעשים גרמו לפגיעה אכזרית בקטינה ובנפש קרוביה הדואגים לה והקשורים אליה. מוגבלותה מקשה על היכולת לעמוד על חומרת הנזקים, כאשר אצל האם ושתי אחיותיה של הקטינה, החלו מופיעים מגוון סימפטומים ותגובות המופיעים לאחר טראומה.

3. במסגרת הטיעונים לעונש העידה אחותה של הנאשמת. לדבריה, היא והנאשמת נולדו בפיליפינים למשפחה ענייה, הוריה אינם בחיים, אביה נפטר כאשר הנאשמת הייתה כבת 4, והנאשמת ראתה זאת. לאחר פטירת האב, האח הגדול היה שותה אלכוהול ומכה גם את הנאשמת.

4. **ב"כ המאשימה** הפנתה לעבירות בהן הורשעה הנאשמת. מעשיה, כך נטען פגעו בערכים המוגנים של שמירה על גופו ושלומו של אדם, מעשים שפגעו בקטינה חסרת ישע. עבירת ההתעללות נבדלת מעבירת תקיפה ועבירות אלימות, זאת בשל האכזריות, הביזוי וההשפלה. מדובר בהתנהלות חוזרת ונשנית של מעשי אלימות. המעשים נעשו על ידי הנאשמת כאילו מדובר בהתנהגות נורמלית, כגון מכת אגרוף וחזרה לשבת לצד המתלוננת, זאת במשך עשרות פעמים. באה הפנייה לאמור בתסקיר באשר להשפעה של המעשים על משפחתה של הקטינה ועל תחושות האשמה אותה נושאת האם, כל זאת, לאחר שהנאשמת הפכה לחלק מהמשפחה אשר התייחסה אליה כבת בית. לטענת המאשימה, המתחם הראוי הנו 3 עד 6 שנות מאסר, זאת לאור האכזריות והתוצאות הקשות של המעשים. לאור העובדה שהנאשמת הודתה והנה ללא עבר פלילי, יש למקם אותה בתחתית המתחם וכן לגזור עליה מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי. עוד נטען כי יש להביא בחשבון השיקולים את האינטרס הציבורי והצורך בהרתעה.

5. **ב"כ הנאשמת** הפנה לתנאים הקשים בהם נולדה וגדלה המתלוננת. אביה נפטר עוד לפני שמלאו לה 5, ובעת שהיא חזרה לביתה עם אמה, היא גילתה את גופת אביה שרועה על כיסא, חוויה המלווה אותה עד היום. חייה, שהיו קשים לפני פטירת האב, הפכו לקשים יותר לאחר מכן, שכן היא נאלצה לעבוד בשדות האורז, אחיה הגדול החל לשנות אלכוהול, הפך להיות אלים, והיכה את כל בני המשפחה, לרבות ובמיוחד את הנאשמת, אשר אף נזקקה באחת הפעמים לטיפול רפואי. נטען כי המתלוננת עבדה אצל משפחת הקטינה באופן מסור והעניקה לקטינה חום ואהבה, שכן המעשים בוצעו אך ביום אחד. לאחרונה ממש הנאשמת ילדה, אך היא לא הייתה מוכנה לפרט את נסיבות הריונה. הסנגור טען כי בניסיון להבין את מעשי הנאשמת היא נבדקה מבחינה נפשית יותר מפעם, ולא נמצאה כל בעיה. הנאשמת אינה יכולה לתרץ את התנהגותה המחפירה, אולם היא הודתה בהזדמנות הראשונה ואף הביעה חרטה. התיאור אף פורסם בתקשורת וזהו חלק מעונשה. בשפה רפה נטען כי יש צורך למנוע ניצול עובדות זרות, אולם לא בא כל בסיס לטענה לפיה הנאשמת נוצלה או ששכרה לא שולם כראוי. הסנגור ביקש להתחשב גם בתינוקת שנולדה לנאשמת. לטענת הסנגור, ובהתאם להחלטות אליהן הפנה, המתחם הראוי נמוך יותר מאשר המתחם לו עתרה המדינה, כאשר הרף העליון הנו מאסר של 18 חודשים והמתחם הראוי הנו 6 עד 18 חודשי מאסר, כאשר יש למקם את עונשה של הנאשמת ברף התחתון.

הנאשמת אמרה כי היא מתנצלת על מעשיה והביעה לפני המשפחה את התנצלותה.

דין

6. בהתאם לסעיף 40 ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הנו עקרון ההלימה: קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו למידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם. לאחר קביעת המתחם, יש לקבוע את העונש המתאים בתוך המתחם תוך התחשבות בעיקרון המנחה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בערך החברתי, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לשקול את התכונן שקדם לביצוע, חלקו של הנאשם בביצוע, הנזק שנגרם, הסיבות לביצוע העבירה, יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ולהימנע מהם (וכאמור בסעיף 40ט' לחוק).

7. כאמור, מעשיה של הנאשמת מתועדים. הצפייה במעשים קשה באופן קיצוני. הקטינה שוכבת על מיטתה, הנאשמת יושבת לצידה וקמה וחוזרת ויושבת, ותוך כדי כך ובמהלך שהותה לצידה של הקטינה, הנה פוגעת בה עשרות פעמים, מכות חוזרות ונשנות באיבר מינה של הקטינה, לעיתים כמה מכות ברצף, סטירות, אגרופים, השלכת צעצועים, מחזה מחריד מאין כמוהו. המעשים מהווים התעללות לשם התעללות. עוד ועוד מכות. ניתן להיווכח שהנגיעות באיבר המין של הקטינה נועדו לגרום לה לכאב ולסבל, וכאילו כל ישיבתה של הנאשמת לצדה נועדה לשם גרימת סבל לקטינה. המעשים, וניתן לראות זאת בבירור, נעשים בחוסר רגש, חוסר מעצור רגשי, חוסר חמלה, רצון לגרום סבל לשמו, והלב נכמר על הקטינה. עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם, מכות באיבר המין ובמקומות אחרים בגוף הקטינה, כאשר הנאשמת אטומה לחלוטין לתגובות חוסר האונים של הקטינה. לראות ולא להאמין כי כך ניתן להתעלל, התעללות מרושעת, חסרת לב. ה מעשים של הנאשמת פגעו בערך הבסיסי של חיי אדם, חייה וכבודה ושלמות גופה של קטינה חסרת ישע. הנאשמת שלטה במעשים, הייתה ערה להם ובצעה אותם בקור רוח, מעשיה שנו על עצמם עשרות פעמים. הקטינה הייתה שוכבת במיטתה חסרת ישע לחלוטין.

8. באשר לשאלת העונש: עונשה של הנאשמת צריך לעמוד בעקרון ההלימה, לאחר שתבוא התחשבות בערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה העצומה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות כאמור בסעיף 40 ט' לחוק. מידת הפגיעה בערך המוגן הנה ללא תיאור. מדיניות הענישה בכל הנוגע לפגיעה בחסרי ישע, בוודאי למי שהוא קטין חסר ישע, הנה חמורה ודוחקת את נסיבותיו האישיות של הנאשם. לענין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלה הוזכרו לעיל: חלקה של הנאשמת בביצוע המעשים היה מלא ובלעדי, היא הייתה ערה למעשיה, והתנהגותה, כפי שניתן לחזות בתיעוד, אומרת בבירור כי היא מבינה את הפסול במעשיה ואת משמעות מעשיה. המתחם הראוי בנסיבות מקרה זה אמור להיות גבוה מהמתחם לו עתרה המדינה וכך גם עונשה של הנאשמת, שאמור להיות גבוה מהעונש לו עתרה המדינה. כאמור, מעשיה האכזריים דוחקים הצידה את נסיבותיה האישיות, לרבות העובדה שהפכה לאחרונה לאם. יחד עם זאת, לאור עמדת המאשימה באשר לשאלת העונש, לא מצאתי לנכון לחרוג מהעונש לו עתרה המאשימה, ועל כן אני גוזר על הנאשמת כלהלן:

א. 3 שנות מאסר בפועל. תחילת מאסרה מיום מעצרה.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורה.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 200,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1/2/18.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' חשוון תשע"ח, 09 נובמבר 2017, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמת והנאשמת בעצמו.

רפי כרמל, שופט